

[Robert Christensen.]

Det sidste skridt i decentraliseringen er oprettelsen af amtsarbejdsnævne; de er ikke, som ønsket af venstre, i amtskommunalt regie. Jeg er sikker på, at udviklingen hurtigt vil kræve, at de senere kommer til at indgå i amtskommunens normale forvaltning. Vi erkender, at det ikke kan ske nu, men først som et led i den nye opgavefordeling, som gradvis vil blive gennemført i de kommende år.

Der er sket en begrænsning i antallet af arbejdsformidlingskontorer fra 29 til 14. Det er dog hensigten indtil videre at opretholde ca. 300 lokale kontorer. Jeg vil tillade mig at stille spørgsmålet, om de virkelig er nødvendige. Mon ikke disse kontorer har ret få anvisninger i en tid med høj beskæftigelse? Jeg vil tillade mig at foreslå, at i hvert fald nogle nedlægges; eventuelt vil arbejdet kunne bestrides af en enkelt person på det lokale kommunekontor. Dette kunne så være en overgang til den kommunalisering af området, som efter venstres opfattelse senere vil komme. Jeg har ikke dermed taget standpunkt til de mere specielle fags forhold.

Jeg erkender, at f.eks. bagere, havnearbejdere m.fl. med anvisning på unormale tider og under unormale former kan kræve særlige ordninger, og jeg vil i det hele taget bede om, at arbejdsformidlingen administreres så smidigt, som det overhovedet kan gøres.

Som jeg fremhævede, da vi i sin tid drøftede egnsudviklingsloven, mener jeg, at de arbejdsløshedsøer, som endnu er tilbage, må kræve særlige foranstaltninger og en smidig fortolkning af lovgivningen, så disse sidste hvide pletter på kortet kan blive fjernet. Vi erkender i venstre, at disse problemer er blevet mindre under de seneste års fulde beskæftigelse, men der er dog stadig egne, som velstandssamfundet ikke har nået, og som endnu i dag har såvel konstateret som skjult arbejdsløshed. Venstre mener, at man må se velvilligt på hjælp til befordring, til flytning og til erhvervelse af ny bolig for de familier, som endnu er tilbage i arbejdsløshedsøerne uden beskæftigelse. Dog vil jeg også fremhæve, at mere omskoling og mere udflytning af såvel private virksomheder som offentlige institutio-

ner er veje til fuld beskæftigelse i de områder, hvor den fulde beskæftigelse endnu ikke råder.

En godkendt arbejdsløshedskasse kræver nu 1.000 medlemmer mod før 100. Man kan diskutere, om det er et fremskridt eller et tilbageskridt. Derimod kan det ikke diskuteres, at det er et fremskridt, at man nu kan optages til det fyldte 65. år, og at pensionister kan få understøttelse om end begrænset til 78 dage. Et fremskridt er det også, at man skaber lettere betingelser ved krav om færre arbejdsdage, mens man foruden en vis forenkling begrænser betingelserne for at kunne opnå nydende medlemskab til medlemskab i et halvt år for visse personer bl.a. tidligere selvstændige. Det er et fremskridt svarende til Wechselsmannudvalgets betænkning, men det går dog ikke helt så langt, som venstre havde ønsket.

Dette sidste problem fører mig over til de deltidsbeskæftigede. På dette område ligger efter venstres opfattelse et af de største fremskridt, idet man forsøgsvis indfører særregler for deltidsbeskæftigede. Først vil jeg gerne nævne de særlige vanskeligheder, som hidtil har ramt de selvstændige, når de som heltidsbeskæftigede og i øvrigt også som deltidsbeskæftigede gik ind i erhvervslivet som lønmodtagere. Hvad jeg her fremfører, gælder også de selvstændiges ægtefæller. De kunne på grund af de restriktive bestemmelser ofte ikke opnå dagpenge hverken ved arbejdsløshed eller ved omskoling. Under behandlingen af omskolingsloven sidste forår lykkedes det dog at slå en vis breche i administrationen, hvad angår landmænd og gartnere, og jeg vil bede om, at de indrømmelser, som venstre dengang fik via arbejdsnævnet, nu via det nye landsarbejdsnævn kan blive videreført, således at diskrimineringen af de selvstændige og deres ægtefæller kan ophøre.

Jeg mener, at de principielt bør kunne opnå dagpenge uden hensyn til areal, grundværdi, formue m.v. Det er ikke alene et problem for landmænd og gartnere og deres ægtefæller, men også for detailhandlere, fiskere og andre. Princippet bør efter venstres mening være, at hvis de har stået til rådighed for arbejdsmarkedet og har erklæret sig villige til at modtage anvist ar-